

І не дивуй, що я прийду зненацька

Ліна Костенко

...І не дивуй, що я прийду зненацька.
Мені ще ж побороти переляк.
На штурм Бастилій – просто. На Сенатську.
А от до тебе – я не знаю як.
Вже одпручалась гордістю і смутком,
одборонилась даллю, як щитом.
Як довго йшла до тебе, як нехутко,
і скільки ще і сумнівів, і втом!
Прийми мою понівечену душу,
збagni й пробач мій безнемірний страх.
Дай хоч на мить забути слово – "мушу",
це перше слово з букваря дорослих.
Мені без тебе сумно серед людства.
Вже людству не до себе й не до нас.
А дика груша світиться як люстра.
І чутно гомін тополиних трас...